

Duch Święty i przełożeni w Panu (Dz 20,28)

Dz 20,28-32. Miejcie **pieczę** o samych siebie i o całą trzodę, wśród której was Duch Święty ustanowił biskupami, abyście **paśli** zbór Pański nabyty własną jego krwią.

29. Ja wiem, że po odejściu moim wejdą między was wilki drapieżne, nie oszczędzając trzody, 30. Nawet spomiedzy was samych powstaną mężowie, mówiący rzeczy przewrotne, aby uczniów pociągnąć za sobą.

31. Przeto czuwajcie, pamiętając, że przez trzy lata we dnie i w nocy nie przestawałem ze łzami napominać każdego z was. 32. A teraz poruczam was Panu i słowu łaski jego, które ma moc zbudować i dać wam dziedzictwo między wszystkimi uświęconymi. (BW)

► Biskupi – ci, którzy doglądają

Fhp 1,1. Paweł i Tymoteusz, służy Chrystusa Jezusa, do wszystkich świętych w Chrystusie Jezusie, którzy są w Filipi wraz z biskupami i diakonami (BW)

1 Tm 3,2; 5,17; 1,7 – zalecenia dla biskupów, starszych

Hbr 13,17. Bądźcie posłusznymi przewodnikom waszym i bądźcie im ulegli; oni to bowiem czuwają nad duszami waszymi i zdadzą z tego sprawę; niechże to czynią z radością, a nie ze wzdychaniem, gdyż to wyszłoby wam na szkodę. (BW)

1 P 2,25. Byliście bowiem zbłąkani jak owce, lecz teraz nawróciliście się do pasterza i stróża dusz waszych. (BW)

► Ci, którzy pasą – nadzorują pasące się zwierzęta

Psalm 23 – najbardziej znany

Ps 78,70-72 Asaf o Dawidzie: 70. Wybrał Dawida, sługę swego, powołał go od trzód owiec. 71. Przywiódł go do owiec karmiących, aby pasł Jakuba, lud jego, i Izraela, dziedzictwo jego. 72. I on pasł ich w prawości serca swego, i prowadził ich rozsądnie ręką swoją. (BW)

Iz 40,10-11. Oto Wszechmocny, Pan przychodzi w mocy, jego ramię włada. Oto ci, których sobie zarobił, są z nim, a ci, których wypracował, są przed nim. 11. Jak pasterz będzie pasł swoją trzodę, do swojego naręcza zbierze jagnięta i na swoim łonie będzie je nosił, a kotne będzie prowadził ostrożnie.

Jer 3,14-16. Nawróćcie się, odstępnij synowie - mówi Pan - bo Ja jestem waszym Panem, a zabiorę was po jednym z każdego miasta i po dwóch z każdego rodu, i wprowadzę was na Syjon. 15. I dam wam pasterzy według swojego serca, którzy was będą paść rozumnie i mądrze. 16. A gdy się rozmnożycie i rozplenicie w kraju w owych dniach - mówi Pan - już nie będą mówić o Skrzyni Przymierza z Panem i nikt o niej nie będzie myślał, i nikt jej nie będzie wspominał, nikt nie będzie odczuwał jej braku ani też nie będą sporządzać nowej. (BW)

Jan 21,15-17. Gdy więc spożyli śniadanie, rzekł Jezus do Szymona Piotra: Szymonie, synu Jana, miłujesz mnie więcej niż ci? Rzekł mu: Tak, Panie! Ty wiesz, że cię miłuję. Rzecze mu: Paś owieczki moje. 16. Rzecze mu znowu po raz drugi: Szymonie, synu Jana, miłujesz mnie? Rzecze mu: Tak, Panie! Ty wiesz, że cię miłuję. Rzekł mu: Paś owieczki moje. 17. Rzecze mu po raz trzeci: Szymonie, synu Jana, miłujesz mnie? Zasmucił się Piotr, że mu po raz trzeci powiedział: Miłujesz mnie? I odpowiedział mu: Panie! Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że cię miłuję. Rzecze mu Jezus: Paś owieczki moje. (BW)

1 P 5,1-11. Starszych więc wśród was napominam, jako również starszy i świadek cierpień Chrystusowych oraz współuczestnik chwały, która ma się objawić: 2. Paście trzodę Bożą, która jest między wami, nie z przymusu, lecz ochotnie, po Bożemu, nie dla brzydkiego zysku, lecz z oddaniem, 3. Nie jako panujący nad tymi, którzy są wam poruczeni, lecz jako wzór dla trzody. 4. A gdy się objawi Arcypasterz, otrzymacie niezwiędłą koronę chwały.

5. Podobnie, młodzi, bądźcie ulegli starszym; wszyscy zaś przyobleczcie się w szatę pokory względem siebie, gdyż Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym łaskę daje.

6. Ukórzcie się więc pod mocną rękę Bożą, aby was wywyższył czasu swego, 7. Wszelką troskę swoją złożcie na niego, gdyż On ma o was staranie, 8. Bądźcie trzeźwi, czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł,

chodzi wokół jak lew ryczący, szukając kogo by pochłoniąć. **5** 9. Przeciwstawcie mu się, mocni w wierze, wiedząc, że te same cierpienia są udziałem braci waszych w świecie, 10. A Bóg wszelkiej łaski, który was powołał do wiecznej swej chwały w Chrystusie, po krótkotrwałych cierpieniach waszych, sam was do niej przysposobi, utwierdzi, umocni, na trwałym postawi gruncie. 11. Jego jest moc na wieki wieków. Amen! (BW)

► Pasterz w drzwiach

Mt 26,31 Wtedy mówi do nich Jezus: Wy wszyscy zgorszycie się ze mnie tej nocy; napisano bowiem: Uderzę pasterza i będą rozproszone owce trzody. (cytat z Zachariasza 13,7)

J 10,1-11 Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, kto nie wchodzi przez drzwi do owczarni, lecz w inny sposób się tam dostaje, ten jest złodziejem i zbójcą. 2. Kto zaś wchodzi przez drzwi, jest pasterzem owiec. 3. Temu odzwierny otwiera i owce słuchają jego głosu, i po imieniu woła owce swoje, i wyprowadza je. 4. Gdy wszystkie swoje wypuści, idzie przed nimi, owce zaś idą za nim, gdyż znają jego głos. 5. Za obcym natomiast nie pójdą, lecz uciekną od niego, ponieważ nie znają głosu obcych. 6. Tę przypowieść powiedział im Jezus, lecz oni nie zrozumieli tego, co im mówił. 7. Wtedy Jezus znowu powiedział: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, Ja jestem drzwiami dla owiec. 8. Wszyscy, ilu przede mną przyszło, to złodzieje i zbójcy, lecz owce nie słuchały ich. 9. Ja jestem drzwiami; jeśli kto przeze mnie wejdzie, zbawiony będzie i wejdzie, i wyjdzie, i pastwisko znajdzie. 10. Złodziej przychodzi tylko po to, by kraść, zarynaczyć i wytracać. Ja przyszedłem, aby miały życie i obfitowały. 11. Ja jestem dobry pasterz. Dobry pasterz życie swoje kładzie za owce. (BW)

Jezus mówił o dwóch rodzajach owczarni. We wsiach i miasteczkach bywały **komunalne owczarnie**, w których przechowywano wszystkie stada danej wsi pod dachem, kiedy wracały do domu na noc. Te owczarnie były zabezpieczane bardzo silnymi drzwiami, od których klucz posiadał wyłącznie strażnik.

Ale kiedy owce pasły się na pagórkach w ciepłym sezonie i nie wracały na noc do wsi, stado gromadziło się w **owczarniach na zboczach pagórków**. Te owczarnie były otwartą przestrzenią otoczoną murem. W murze był otwór, przez który owce mogły wejść i wyjść z zagrody – nie było jednak drzwi w ścisłym tego słowa znaczeniu. Wieczorem sam pasterz kładł się wewnątrz murów w poprzek wejścia i żadna owca nie mogła wyjść inaczej jak tylko przez jego ciało. W dosłownym sensie taki pasterz stawał się drzwiami. To właśnie ma na myśli Jezus kiedy mówi: „Ja jestem drzwiami.” Tylko przez Niego człowiek ma dostęp do Boga, „Przez Niego otrzymaliśmy przystęp do Ojca” (Ef 2,13). „On stał się dla nas drogą nową i żywą” (Hbr 10,20).

Wątek Dobrego Pasterza przewija się przez całą Biblię i należy do języka biblijnego i do tła biblijnego. Główne terytorium Judei stanowi równina centralna rozciągająca się od Betel do Hebronu na odległości 50 km i szerokości od 20-25 km. Jest to ziemia kamienista i surowa. Judea zawsze była bardziej pasterskim, hodowlanym, niż rolniczym krajem, i dlatego właśnie najbardziej znaną postacią wsi judejskiej była postać pasterza.

Życie pasterza było bardzo twarde, nigdy trzoda nie pasła się bez pasterza, a pasterz nigdy nie był bez zajęcia. Było mało trawy i owce musiały wędrować, a ponieważ nie znano ogrodzeń owce musiały wciąż być nadzorowane. Po jednej i po drugiej stronie tej wąskiej płaszczyzny teren gwałtownie opadał w dół, przechodząc w dzikie pustynie i owce wciąż były narażone na rozproszenie i zagubienie. Zadanie pasterza było nie tylko nieustanne, ale również niebezpieczne, gdyż musiał dodatkowo strzec owiec przed dzikimi zwierzętami, szczególnie wilkami, a wokół kręcili się zawsze złodzieje i rabusie gotowi ukraść owce. Nieustanna czujność, nieustraszona odwaga, cierpliwa miłość do owiec swojego stada, były cechami charakterystycznymi pasterza.

Pasterz palestyński pracował inaczej aniżeli nasi pasterze, aby więc zrozumieć znaczenie tego obrazu musimy spojrzeć na pasterza oczami tamtejszych ludzi. **Wyposażenie** pasterza było bardzo proste. **Plecak** w postaci worka zrobionego ze skóry zwierzęcia i w worku tym nosił swoją żywność: kawałek chleba, suszone owoce, oliwki i ser. Pasterz używał **procy**, jako broni

zaczepnej i obronnej, ale również robił inny ciekawy użytek z procy. Ponieważ w Palestynie nie używa się psów pasterskich to pasterz chcąc przywołać z powrotem owcę, która oddalała się od stada rzucał kamieniem tak, że ten upadał tuż przed owcą ostrzegając ją przed niebezpieczeństwem oddalania się. **Laska** zakończona uchwytem, często nabitym gwoździami. Zazwyczaj u nasady rękojeści laska miała otwór, przez który przywiązana była do pasa pasterza. Laską bronił pasterz siebie i trzodę przed wałęsającymi się zwierzętami i złodziejami. **Kij** podobny do kotwicy. Przy pomocy tego długiego kija mógł przyciągnąć do siebie każdą owcę, która oddalała się, lub uciekała. Przy końcu dnia, kiedy owce zachodziły do owczarni pasterz trzymał ten kij w poprzek wejścia dość nisko, aby każda owca musiała przecisnąć się pod spodem (Ez 20,37; 3 Mjż 27,32). W czasie przechodzenia owiec pod kijem pasterz sprawdzał czy nie została ona w ciągu dnia zraniona lub uszkodzona.

W Palestynie pasterz ma inny stosunek do owiec niż u nas. U nas zazwyczaj owce hoduje się na **zabicie**, lecz w Palestynie raczej dla ich **welny** i często zdarza się, że owce bywają przez całe lata pod zarządem jednego pasterza i otrzymują nawet swoje **imiona**, którymi pasterz je woła i nazywa. Zazwyczaj są to imiona opisowe np. „brązowa łapka” lub „czarne ucho”. W Palestynie pasterz idzie przodem, a owce idą za nim. • Pasterz musi najpierw sprawdzić, czy ścieżka jest bezpieczna, czasami musi zachęcić owce, aby szły za nim. Jeden z podróżników opowiadał, jak to widział pasterza prowadzącego swoje stado przez strumień. Owce nie chciały przekroczyć strumienia i wejść do wody, wówczas pasterz wziął jagnię, przeniósł na drugą stronę. Wówczas matka jagnięcia przeszła przez wodę do swego dziecka, a inne owce poszły za nią. • Jest dosłownie prawdą, że owce znają i rozumieją głos pasterza na Wschodzie i że nigdy nie odpowiedzą na głos obcego. H. V. Morton opisuje, w jaki sposób pasterz rozmawia z owcami. Czasami mówi do nich głośnym, śpiewnym głosem używając języka nie podobnego do żadnego z języków. Nie było w tym żadnego ludzkiego słowa. Były to odgłosy zwierząt ułożone w jakimś porządku.

Na koniec zwróćmy jeszcze uwagę na dwie sprawy. • Jezus opisany jest tutaj jako **dobry pasterz**. W greckim języku występują dwa wyrazy na oznaczenie słowa *dobry*. Pierwsze to **agatos**, które opisuje po prostu moralną stronę danej rzeczy, drugim natomiast jest słowo **kalos**, które oznacza dobroć jako posiadającą w sobie rodzaj wdzięku, lub piękna sprawiające, że dana rzecz się podoba. I właśnie Jezus opisany jest jako dobry pasterz słowem *kalos*. Jest w Nim coś więcej aniżeli wierność i wytrzymałość. Posiada w sobie wdzięk. Czasami mówi się o lekarzu wiejskim, jako o dobrym doktorze. Wówczas ludzie mają nie tylko na myśli jego zręczność i wydajność jako lekarza, ale myślą również o sympatii i pewnym wdzięku, które wnosi on ze sobą i sprawia, że staje się on przyjacielem wszystkich ludzi. I właśnie w obrazie Jezusa, jako dobrego pasterza zawarty jest ten wdzięk, zarówno jak i siła i moc.

• Kościołowi Chrystusa, grożą dwa niebezpieczeństwa. Kościół zawsze narażony jest na ataki z zewnątrz od wilków i złodziei, ale również narażony jest na trudności od wewnątrz pochodzące od fałszywych pasterzy i nieodpowiedzialnych owiec.

Najemnik – swoje powołanie traktuje jako karierę a nie jako możliwość służenia. To drugie niebezpieczeństwo jest o wiele gorsze. Jeśli bowiem pasterz jest wierny i dobry, Kościół posiada silną obronę przed atakami z zewnątrz. Jeśli jednak pasterz jest niewierny i tylko najemnikiem, wrogowie z łatwością przenikają do Kościoła i niszczą stado.

Nieodpowiedzialne owce – oddalają się od stada • współczesny indywidualizm • ocenianie pasterza przez owce.

Najważniejszą sprawą dla Kościoła jest kierownictwo oparte na wzorze Jezusa Chrystusa.

Iz 53,11 Za **mękę** swojej duszy ujrzy światło i jego poznaniem się nasyci. Sprawiedliwy mój sługa wielu usprawiedliwi i sam ich winy poniesie. (BW) / **z pracy duszy / z udręki**